

Джоговъ, родомъ отъ Сливенъ (между 1870 и 1872 г.). Къмъ общината на Артаклари е спадало и селото Гючмѣ (или по сливенски—Гючмя), което се изселило прѣвъ освобождението.

Селото Артаклари брои 171 сгради и 976 жители.

С. Демирджилий.

Разположено е при политѣ на хълмове, единъ отъ които се нарича Чукуръ („запазено отъ вѣтъра мѣсто.“). Името му е турско, отъ демирджи = желѣзаръ или по-скоро ковачъ, откъдѣто и прилагателното демирджили = Демирджилий. И дѣйствително, мѣстното прѣдание говори, че това село било заправено отъ демирджии (ср. имената на заселищата Демирджи, Демирджи-Кьой, Демирджилери, Демирджилеръ — нова-махала и т. н.).

Колкото и около селото да личатъ слѣди отъ старини, съгласно прѣданието, то е еднакво старо съ Артаклари. До освобождението, то е било смѣсено съ турци и българи, първитѣ отъ които почнали да се изселватъ слѣдъ тая епоха.

Споредъ прѣданието, на изтокъ отъ близката на селото мѣстность „Мандрата“ се намирало старо заселище, което било разсипано отъ турцитѣ, а именно отъ нѣкой си Тюрджу-Паша, владѣтель на чифликъ при това заселище, който устроилъ разбойнически турски шайки и пропѣдилъ жителитѣ му. Тридесетъ години слѣдъ това, продължава прѣданието, (значи около края на XVII-я вѣкъ), било заправено днешното село Демирджилий, което отначало имало само 20 кжци и 30 дюгения—ковачници. Мѣстнитѣ селени били ратаи на чифликчиитѣ Тахта-Оглу, Арифъ-Ага и Тахиръ-Ага Х. Мехмедовъ. Важното е, че демирджилийци били обдарени съ войнишки правдини, вѣроятно като замѣстници на българитѣ отъ старото изчезнало до него заселище, и давали войници дори слѣдъ 1830 г. За такъвъ войникъ се посочва Тодоръ Тантарлията, който не плащалъ „никакъвъ данѣкъ“. Въ труда на Eneholm (1829 г.) селото Демирджилий е Demerjili.

Прѣзъ 1830 г. демирджилийци се изселили въ Русия, но слѣдъ малко частъ отъ тѣхъ се върнали въ родното си село. Не се изселилъ отъ селото само българинътъ Тантарлията.